

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

—Πάρε, λο-
ζία, μου είπε
ο διοικητής
του Συντά-
γματος, ένα
αλο και γινό-
αφει, πέντε -
έξη άγροες,
και πήγαινε
να επιτάξεις

τίποτε, εδώ στα γύρωσε χωριά, να
φάνε οι στρατιώτες, γιατί ανασίτιο
άγριο δεν έχουμε...
—Σάν τί να επιτάξω; ρώτησα.
—Ότι βοής, Βόδια, πρόβατα,
κατσίκια...
—Και κόττες;
—Βρέ **ΚΟΥΤΕ**, με κόττες θα χορμά-
σω τους αντάρους; Για λεγόνες
ή για αναρριώνοντας τους πέρασες;
'Ο διοικητής είχε μεγάλο έλεηο.
'Η Έπιμελητεία, μη μπροδοντας να
προφτάση τον προελαίνοντα στρα-
τόν, έρχόταν από πίσω και...έτρωγε
τά τρόφιμα αυτή! Και οι στρατιώ-
τες μέναν νηστικοί και προχωρούσα-
νε χωρίς να τρώνε. Μιά όμως που
θα μείναμε εκεί μια και δυό ημέρες,
'Ο διοικητής μας ανέβηκε πολύ και
να επιτάξει ζώα από τα γύρωσε
Βουλγαροχώρια.
Κι' ακόμα πιο καλύτερα, να ανα-
δουση την αποστολή αυτή σ' έμένα,
που ήμουν ο πλέον...αναριβότος!

Και σιγά - σιγά, ένας γλυκός ύπνος με έπιασε, και τόσο μάλαστια βα-
ρύς, που μ' έχασαν οι εϋζώνοι κι' εφρονάζαν, κι' εγώ δεν άκουγα διόλου.
Με ξύπνησε ο ήλιος, που γέγοντας,
έδωξε τη σιά, σιγά - σιγά, στο μένος
που ήμουν πλαγιασμένος.
Κυτάζω τότε δίπλα μου, κανείς...
Κάτω, λίγο πέρα, όχι μακριά πολύ, ή-
πληξαν κάτι άλιονα, με σπορούς τις θυ-
μιωνές, που χροάζαν έντερωτικα μέ-
σα στον ζεστό, τον μεσημεριανό ήλιο...
'Επήγα σιγά - σιγά προς τα εκεί και
είδα δυό σακκούλια και παρακάτω ν' ά-
ναμασάση ένα καματερό. Χρόια, σε
μιά γοδία της δημοσίας, μιά χωρι-
τοπούλα κοιμόταν.
'Ηταν γυνή σφεδόν, με μιά ποικα-
μία μονάχα, χωριάτικη, λευκή. Μά
κι' αυτή ήταν αναρριμένη ως τα γό-
νατα κι' άφηνε να φαίνονται κάτι
στοργυλές και σφιχτοδεμένες γάιτες,
σαν κοπάνια. Τό στήθος πάλι, άνοιχτό,
με φροσκομμένη μέσα κι' έτοιμη να ξε-
πόση την νεότητα, θα νόμιζε κανείς...
Τά κόκαλα τά χείλη της ξεφύριζαν
από τη ζέση και τα μαλλιά της, ξαν-
θά σαν τά άχνηα, δεν ξεχωρίζανε κα-
λά απ' τα ιστόρησα τά στάχυα, που
νόμιζε κανείς πως ήτανε ή ίδια ή κόμη
της, που είχε απλώθη σε όλο τό άλιον,
σαν έπάλασσα με κίματα χωριά...
Στάθηκαν και την κούτασα μιά στιγμή.
Κι' έπειτα, ή ζέστα του μεσημεριού, ή λαδρα, το πυρομένο έκεινο
σώμα, τό κόκαλο τό άχελιά, που ανάσασε, ή γυνιότητες που περπο-
λούσαν, μ' άνάφανε κι' έμέ, κι' έπιασα λίγο δίπλα της και την έφίλησα
στό στόμα.

'Ο ήγούμενος μας βλόησε από ψηλά...

Κοιρασμένη, καθώς ήταν, δεν κατάλαβε.

Έπιασα ν' άγκαλιάσω τό κορμί της,
ένα κορμί γερό, σφιχτό και δυνατό,
και πάλι την φίλησα στό στόμα.

Έκεινη άναδείχτηκε, γύρισε λίγο,
στον ήλιο ακόμα βυθισμένη, και μ' ά-
γκάλιασε μηχανικά, φθονρόντας, σαν
να παραμυθούσε:

—Βάντζο! Βάντζο! Μόι Βάντζο,
μύλα μου!...

Κατάλαβα ότι με πήρε, μέσα στού
ήντορ της τό βήθια, που τον έκανε
σαν ληθαργικό, του μεσημεριού ή ζέ-
στα, για τον άροθωναστικό της, ή-
σως, ή τον φίλο της.

—Λιούμπα μου (άγάτη μου)! της
είπα κι' εγώ, για να την άποκομήσω.

Τό κορμί της, τό ήδρομένο έλαφρό,
μοσχοβολούσε μ' ένα άρωμα Ήσρον
άγριοιολουδιών, και σαν φίλησα τό λαμό της, μιά μυρωδιά βασιλι-
κού, καρφουλιού και μαντζουράνας άναδόθηκε και με πλημύρισε!...

Και ο ήλιος έκαψε τά στάχυα τά χωριά και έφερε που κίμπευε τά
χόρτα και τά βότανα, και μιά μυρωδιά χορταριών ζεστών, τριμμένων
λουδιωδιών και άχρουν που σπυραλιόντα, έδωγανε από παντού κι' ανέ-
βαινε στον καθαρό και ζάστερο ούρανο, σαν δόξα και θημία του ζε-
στού καλοκαιριού, στό Θεό των πάντων.

Ζεστασμένη πιο πολύ, ετανόθη τόρα ή ήμορφη χωριατοπούλα κι'
ανάδειχτηκε, και σφιχτόθηκε τό ποικαμίσό της πιο ψηλά, κι' έλαμψε ή
γυνή άμορφή
της, μέσα στα στά-
χυα και τα δεμά-
τια τά χροσά, σαν
θήνα από χροσά δι-
ασατήριο, που προ-
σφέρεται στό ζεστό
και δυνατό θεό, τον
ήλιο, τον μεγάλο
και άπόλυτο θεό
μιάς ζεστής και
καίκακαγνής ήμέ-
ρας, που είχε γε-
μάτη από τό φως,
τη λάμψη του, κι'
από τά θάυματά
του... Παρακάτω
ένα άλογο μās

Μέσα εκεί στις θυμιανές, κοιμόταν μιά χωριατοπούλα...

Κινήσαμε, λαπόν, έξη εϋζώνοι κι' εγώ κείτι κεφαλήζω, διετηθένενο
στό...άγνωστον, προς εύρεση τροφι-
μων.

Χωριά γύρω, μακριά, άπάνω στις
βουνοπλαγιές και κάτω στον κάμπο,
μέσα σε δένδρα, ήπληξαν άρκετά. Άλι-
λά χωριά Βουλγαρικά, που φοβισμένοι
α κάτοικοί τους είχαν φύγει. Σε μερι-
κά βρισκαμε, έδώ κι' εκεί, χαμια πα-
ληγογέλαδα άφημένη, αλλά οι εϋζώνοι
δεν την έπαιρναν.

—Τη βάβα μας θα φάμε! λέγαμε,
κι' είχαν άδωχο.

Σ' ένα χωριό βρήκαμε και ένα ιω-
σχαράκι, τόσο μικρό και χαρωπό, που
πήδαγε και χαρότανε μέσα σ' έναν έ-
ρημο κήπο. Μά αυτό κινάδισα εγώ να
το επιτάξουνε.

—'Η γελιάδες είναι μεγάλες, τά α-
σχαράκια εν' μικρά, μου είπε ο έξ των εϋζώνων Κοιτομήτσος. Τότε
αί άνδρες τί θα γάν;

—Θά γάν...εμάς, είπε ο δεύτερος εϋζώνος, σαν γυρίσουμε πίσω ά-
δειατοι, ή θα γάν τά φέσια τους!...

'Ο ήλιος, όσο ή ημέρα προχωρούσε, έπύρινε και έβραζε, μέσα σ' έ-
κίνη την χροάνη, που λεγότανε «ζοιλιάς του Πετριτσιού». Έυεις, γυ-
μνοι με χειμερινές στολές, νομίζαμε πως θα λινόναμε και πως θα δια-
φύσκαμε σε ήδρωτά! Κάτω από τά δένδρα, να καθήσουμε, ή σκιά ήταν
βαρειά και τά σπύια βλα έσημα, βουβά και κλειδωμένα. Ούτε βόδια,
ούτε πρόβατα, ούτε κατσίκια,
ούτε κόττες, ούτε άλλο ζων-
τανό, ήπληξε γύρω.

—Βρέ τους άρκοειδιαρούς,
βλαστημούσαν οι εϋζώνοι.
Ούτε τά ποτινίκια τους δεν
άφηνανε για μās!...

Βαρέθηρα στό τέλος και έ-
πιασα άπάνω σ' ένα διάσει-
λο, ένα πηγαίνανε στό τρίτο
τείχ χωριό, κάτω άπάνω δέν-
δρο. Φυσούσε ένα άεράκι έ-
κει θαυτετικό, σαν χείλι μη-
τέρας στοργικής, που προσ-
παθεί να κίνη ν' άποκομή-
θη τό θεριασμένο της παι-
δάκι.

'Ενα άλογο μās κούταζε...

Οι εϋζώνοι βγάλανε τά φέσια τους...

